

da na to pomisli, nije ga uznemiravala činjenica da je svaka reč koju je mrmljao u diktograf, svaki potez hemijske olovke, smišljena laž. Bilo mu je stalo, kao i svima ostalima u Odeljenju, da falsifikat bude savršen. Ujutru šestog dana poplava svitaka malo oslabi. Iz cevi čitavih pola sata ne ispade ništa; zatim jedan svitak; zatim ništa. Celim Odeljenjem prođe dubok i tako reći potajan uzdah olakšanja. Ogromno delo, koje se nikad nije smelo pomenuti, bilo je okončano. Sad je bilo nemoguće da iko dokaže pomoću dokumenata da je uopšte bilo rata s Evroazijom. U dvanaest nula-nula neočekivano dođe saopštenje da su svi radnici u Ministarstvu slobodni do sutradan ujutru. Winston, još uvek noseći tašnu u kojoj je bila knjiga i koju je držao između nogu dok je radio a pod sobom dok je spavao, ode kući obrija se, i skoro zaspao u kadi iako je voda bila jedva više no mlaka. S nekim sladostrasnim škripanjem u zglobovima on se pope stepenicama do sobe iznad Čeringtonove radnje. Bio je umoran, ali ne više sanjiv. Otvori prozor, potpali prljavu malu peć i pristavi lončić vode za kafu. Džulija će stići za koji trenutak; u međuvremenu, tu mu je bila knjiga. Sede u zaprljanu naslonjaču i odreši kaiševe na tašni.

Teška crna knjiga, nevešto ukoričena, bez ikakvog imena i naslova na koricama. Redovi u knjizi su takođe izgledali malo neravni. Strane su bile izlizane na ivicama i lako su se rasturale, kao da je knjiga prošla kroz mnogo ruku. Natpis na prvoj stranici glasio je: Emanuel Goldštajn:

TEORIJA I PRAKSA OLIGARHIJSKOG KOLEKTIVIZMA

Winston počeo čitati:

Glava prva

NEZNANJE JE MOĆ .

Tokom cele pisane istorije, a verovatno još i od kraja mlađeg kamenog doba, na svetu su postojale tri vrste ljudi: Viši, Srednji i Niži. Bili su izdijeljeni na mnoge potkategorije, nosili bezbroj raznih imena, a njihov brojni odnos, kao i međusobni odnosi, varirao je iz veka u vek; no u suštini se struktura društva nije menjala. Čak i posle ogromnih obrta i na izgled neopozivih promena, uvek se ponovo uspostavljala ista struktura, upravo kao što se i žiroskop uvek vraća u stanje ravnoteže ma koliko se gurnuo na jednu ili drugu stranu.

Ciljevi tih grupa su potpuno neusklađeni...

Winston prestade čitati, najpre da bi uživao u tome što zaista čita, u udobnosti i bezbednosti. Bio je sam; bez telekrana, bez uveta s one strane ključaonice, bez nervoznog impulsa da se osvrne ili da pokrije stranu rukom. Blagi letnji vazduh igrao mu se uz obraz. Odnedak izdaleka dopirali su dečji uzvici; u samoj sobi nije bilo nikakvog zvuka do kucanja sata sličnog grebanju kakvog insekta. On se spusti još dublje u naslonjaču i podiže noge na rešetku pred ognjištem kamina. To je bilo blaženstvo, to je bila večnost. Najednom, kao što čovek ponekad čini s knjigom za čiju svaku reč zna da će pročitati i prepročitavati, on je otvorio na drugom mestu i našao se kod treće glave. Nastavi da čita:

Glava treća RAT JE MIR

Cepanje sveta na tri velike super-države bio je događaj koji se mogao predvideti - koji je bio predviđen - pre polovine dvadesetog veka. Utapanjem Evrope u Rusiju i Velike Britanije u Sjedinjene Američke Države već su se de facto stvorile dve od tri države koje danas postoje, naime Evroazija i Okeanija. Treća, Istazija, pojavila se kao posebna celina tek posle još jedne decenije zapetljanih borbi. Granice između ovih triju država mestimično su proizvoljne, a mestimično variraju zavisno od ratne sreće, ali, uopšte uzev, slede geografske međe.

Evroazija obuhvata ceo severni deo evropskog i azijskog tla, od Portugalije do Beringovog moreuza. Okeanija obuhvata Severnu i Južnu Ameriku, ostrva u Tihom okeanu, uključujući i